

Quod si haec nobis quispiam acclamaverit, monendum eum prius censebimus, ut rem probe & patienter exploret, antequam laetitiae genuinae, quae alioquin omnibus votis esset expetenda, materiam sibi credat obtigisse. Supra dictae enim veritates, quae ore & calamo concessae sunt nostris ecclesiis, equidem serviunt in apertum veritatis testimonium; quid enim alioqui opus erat, ut nobiscum illi loquerentur, verbisque idem, quod nos, inter tam multas concertationes sentire profiterentur? Vtinam vero re ipsa consensus verus deprehenderetur, qui verbis repraesentatur! In singulis enim, antea enumeratis, quae exactae consensioni videbantur subjacere, non parum est, tam latentis, quam aperti etiam, dissensus, quod facili negotio ostenditur. Quando enim

I. Consentiant Protestantes, *duas esse naturas, divinam & humanam, unione personali conjunctas*, dum negant Reformati *communione & communicatione naturarum* inter se, ut & *communione Idiomatum*, unionem faciunt non *personalem*, sed *mere accidentalem & externam*, non *realem & perichoristicam*, & sic revera dissentiant potius, quam consentiant.

II. Quando nobiscum sentiunt *ῥητῶς*, *talem esse unionem personalem, qua naturae non confundantur*, dissensus mentalis se protinus prodit, dum *attributa divina carni Christi donata & concessa* negant, ut Eutychianismum caveant, incidentes in contrarium vitium & *separantes naturas*.

III. Quando nobiscum profitentur, *essentiales naturarum proprietates non aboleri*, fovent illud *ὑπερλον*, ut hoc pro *abolitione habeant proprietatum*, quando de *H. N. divina*, & de *Deitate in concreto naturae, humana vere & realiter praedicari*, nostra asserit ecclesia, atque sic consensus est nullus. Fac, quaeso, experimentum in propositionibus Biblicis e. g. *Verbum vitae contraximus, vidimus*. I. Jo. I, I. aliisque similibus.

B

IV. Quan-